

VISKAS APIE KESIĐĘ

nuraudus
iš gėdos
dėl savo
kvailumo

per didelis
bjaurus
brolio
švarkas

svarstomi
bobičių
stiliaus batai

amžinai
susivėle
plaukai

išėjusi iš
mados
mokyklinė
uniforma

(beveik)
baigti namų
darbai

**GENIALI
NETYČIA**

TAMSYN MURRAY

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

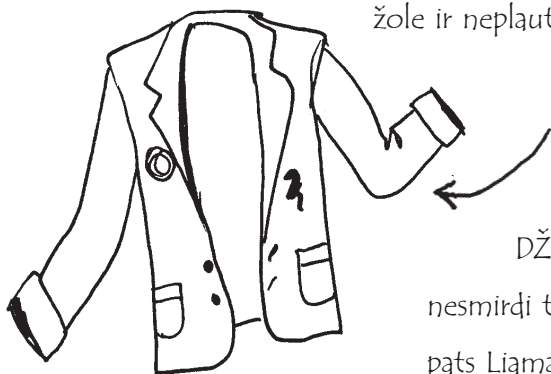

Gyvenimas iš manęs šaiposi. Nors ne, juokai neturėtų būti TRAGIŠKI, o čia – tikrą KATASTROFA. Turbūt manot, kad aš kiek PERDEDU, bet juk nežinote, koks tai siaubas. Suprantate, rytoj – mano pirmoji diena vidurinėje mokykloje ir neabejoju, kad būsiu ta, kurią visi bėdys pirštais ir juoksis. Ko gero, bus net blogiau nei tada, kai būdama penkerių netyčia viešai parodžiau šlykščiai pilkas kelnaites ir visiems metams užsidirbau pravarde PANELE SU PŪKELIAIS, o juk tai irgi buvo siaubinga!

Pirmiausia, aš turiu patį kvailiausią vardą istorijoje, nes kam gi dar šautų į galvą pavadinti savo naujagimę dukrelę KESIDE? Nebent mano tėvams! Blogiau būtų nebent MĖNULEIGĖ – taip viena senstelėjusi roko žvaigždė pakrikštijo savo dukterį. Mano galva, tėvai turėtų pateikti savo išrinktą vaiko vardą kokiai nors specialiai vardų komisijai ir tik tada, kai ji pritaris, įrašyti į gimimo liudijimą. Tada tikrai sumažėtų patyčių. Žinoma, kol esi pradinukė, tai keistas vardas dar nieko (ten visi minko plastiliną ir nekreipia dėmesio), o vidurinėje – jau visai kas kita. Bijau net pagalvoti, kiek bus prunkštimo, kai pirmą kartą skaitys mokinių sąrašą.

Jeigu tai ir būtų visas KOŠMARAS, gal dar kaip nors ištvėrčiau. Bet ne! Negana, kad turiu kvailiausią pasaulyje vardą, tai dar gausiu vilktis bjaurų uniforminį švarką! Rimtai, jis toks DIDŽIULIS, kad tik mano pirštų galai kyšo iš rankovių, o pečiai primena kažkokią devintojo dešimtmečio išdėvą. Tiesa, tas švarkas puikiai tiko mano broliui Liamui, bet jis – keturiolikos metų GIGANTAS, o aš –

vienuolikametė mergaitė ir jame tiesiog skęstu. Vidinės švarko kišenės pamušale yra skylė, kuri taip ir tyko, kad ką nors pamesčiau. Maža to, tas švarkas dvokia papuvusia žole ir neplautom kojom.

Ko gero, turėčiau
DŽIAUGTIS, kad jis
nesmirdi taip baisiai, kaip
pats Liamas, bet nelengva
būti optimistei, kai kvepi lyg
SUSIPYKUSI SU DEZODORANTU.

O mamai visa tai nė motais. Jau kelias savaites jai aiškinu, kad man reikia naujos uniformos, bet ji lyg negirdi. Tikrai, kartais atrodo, kad ji išvis manęs nepastebi. Todėl nieko nuostabaus, kad uniformos į parduotuvę išsiruošėme tik paskutinį atostogų savaitgalį, ir ten nebebuvo mažų dydžių švarkų. Bet ir tada mama nemaž nesijaudino. Netgi pamačiusi, kad Liamas ėmė žvengti, o mano

apatinė lūpa graudžiai trūkčioja, ji tik vangiai pasiglostė savo DIDŽIULĮ NĖŠČIOSIOS PILVĄ ir burbtelejo:

- Ai, Kese, nustok verkšlenti! Nenumirsi, jei kelias dienas panešiosi Liamo švarką.

Man nebeliko ko sakyti, nes iš esmės ji buvo teisi. Menkai tikėtina, kad nuo Liamo išdėvų numirčiau (nors vienoje kišenėje rađau įtartinos lipnios medžiagos, pa-našios į CHEMINES ATLIEKAS), tačiau šaunumo man tai irgi nepridės. Mama lygiai sėkmingai būtų galėjusi išstatuiruoti man ant kaktos didžiulę raidę N – nevykėlė! Tokiais atvejais man norisi būti našlaite, – nors, aišku, ne Oliveriu Tvistu. Norėčiau būti turtinga, o dar geriau – karališko kraujo.

Na, jau turbūt supratot mano padėtį. Pamėginau mestelėti Molei ir Šenisei žinutes ir paklausti patarimo, bet jos pasirodė beviltiškos. Molė pasiūlė atsiraitoti rankoves, kaip buvo mačiusi pereinio mėnesio „GLITZ“ žurnale. Pasakiau jai, kad gal tai tiktų mažam žaviam

mažingam švarkeliui, bet tikrai ne iš šimtaprocentinio poliesterio pasiūtam LENGVAI LYGINAMAM švarkui – šis atsparus mažos įtakoms. Šenise pareiškė, kad nuogi vaikai Afrikoje mielai apsikeistų su manimi vietomis. Tiesa, ir aš mielai paaukočiau tą švarką LABDARAI. Gal tiktų vietoj palapinės.

Jau žinau, ką pasakysit: kodėl gi man nepareiškus mamai, kad susirgau BAISIA UŽKREČIAMA liga ir negaliu eiti į mokyklą? Na, aš irgi apie tai galvoju, kol ant laiptų susidūriau su Liamu. Jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų ir suprunkštė.

– Ką tik skambino milžinas Halkas. Jis nori atsiimti švarką!

Tai taręs, jis patenkintas išsišiepė ir nudrožė į savo kambarį. Matyt, tikėjo suskėlęs puikų pokštą, bet nė nesuvokė, kad ką tik pasišaipė pats iš savęs. Jis tikras buka galvis. Neabejoju, kad suprantate, kodėl jo nemėgstu.

Netgi Daļai Lāmāi būtu nelengva jī pamēgti, o juk visus mylēti yra jō darbas! Šenisēs netikram broliui septyniolika, ir kaskart apsilankēs jis atvelka jai kaļnus puikių dovanų, be to, leidžia pasiklausyti VAIKAMS NEREKOMENDUOJAMŲ dainų. O Liamas tik kvailai šaiposi iš manēs ir verkšlena, kai tėvai liepia jam mane prižiūrėti. Jeigu jis mano, kad aš jī užknisu, tai verčiau tegu palaukia, kol gims dvyniai. Molė pasakojo mačiusi, kaip vos gimēs jos pusbrolis apsiusiojo savo tėtį, todėl tikiuosi, kad BROLIŲ IR SESERŲ KARE dvyniai stos mano pusēn.

Kai pagaliau nustojaū vaipytis priešais uždarytas brolio duris ir nulipau, mamā buvo bebaigianti prie likusios uniformos siūti juosteles su manō vardu. Deja, jī nepatikėjo, kad sergu.

- Keside Bond, tu tikrai nesergi maliarija, - griežtai atšovė jī, kai susakiau visus internete iškapstytus simptomus. - Ir baik burbėti dėl to švarko. Jis ne taip jau ir smirda. Atsiraityk rankoves, jei per ilgos.

Jai tai kas – ji šeštą mėnesį nėščia, ir JOKS DRABUŽIS jai nėra per didelis. Bet, kai apie tai užsiminiau, jai aiškiai nepatiko, tad nusprendžiau nutylėti, kad kreivai prisiuvo juosteles. Nėščios moterys tikros niurzgos, nors gal tik mano mama tokia.

Taigi dabar guliu lovoje, svajoju, kad amžinai būtų šeštadienio vakaras, o ne sekmadienis, ir mėginu sugalvoti, koku dar būdu ryt išsisukti nuo mokyklos. Gal, jei labai karštai norėsiu, iš kur nors atlėks pasiutusi pūga, viską užvers sniegu ir pamokų nebus. Būtų jėga! Kas žino, gal ir turiu kokį neatrastą talentą valdyti orus – juk dar nieką nbandžiau. Gal aš iš tiesų MUTANTĖ, kaip tie iš IKSME-NU. Būtų neblogai – neabejoju, kad Erniui nieką neteko vilkėti per didelės mokyklinės uniformos.

Regis, mama nesupranta, kaip LABAI aš įaudinuosi dėl rytojaus. Ir ne tik PATYS ŽINOTE DĖL KO (šiuo metu tas daiktas mėtosi mano kambaryje ant grindų). Suprantat, Vestvudo pradinėje viskas buvo aišku: aš, Šenisė ir

Molė nuo pat pirmos dienos tapome geriausiomis draugėmis ir visus iki vieno pažinojome. O Šv. Judo vidurinė yra kur kas didesnė ir ten tikrai netrūks pirštais badančių nepažįstamų vaikų (o ką jau kalbėti apie Liamą ir jo kvailus draugelius, kurie yra tokie pabaisos, kad verčiau jų NEPAŽINOČIAU). Kas, jeigu pasiklysiu? Kas, jei kaip nors ne taip pažiūrėsiu į kokią dešimtoką, ir jie mane apstumdys? O ką darysiu, jei gausiu tokią krūvą namų darbų, kad nebeliks laiko nė susitikti su draugėmis? Nors, geriau pagalvojus, Liamas gi beveik niekad neruošia namų darbų. Bet, ko gero, tik todėl, kad jis tikisi tapti roko žvaigžde (ča ča!) ir nesuka sau galvos dėl mokslų. Pereitą savaitę tėtis išrėžė Liamui, kad, jeigu jis šiomet rimtai NESUSIIMS, jo gitarą bus konfiskuota. Mano galva, būtų visai neblogai, nes Liamo grojimas panašus į smaugiamos kaimynų katės miąukimą.

Molė su Šenise irgi jaudinasi, nors ir apsimeta ramios. Kaip sako mano tėtis, nutaisome „drąsius veidus“ ir vaizduojame, kad tai PUIKIAUSIAS DALYKAS PASAULYJE.

Ląbai ąbejoju, ar ištersime bent dieną. Kartais beveik norėčiau išgaruoti nuo niekinamo pro šalį drožiančio vienuoliktoko žvilgsnio. Vą taą tėvai pasigailėtų, kad privertė mane vilktis SMIRDANČIO SNIEGO ŽMOGAUS ŠVARKĄ. O taip, labai pasigailėtų!

